

Jens Blendstrup

Fra novellesamlingen "Pludselig flæben" 2007

Mørket mellem os

Nina trak vejret dybt.

– Ah ... så går vi her og er midt i solen.

– Ja, og vi har ingenting at nå. Davs! Niels hilste på et par, der gik forbi. – Hej hej. Det har de der heller ikke.

5 – Nej, folk skal jo generelt ikke en skid ved Vesterhavet. Det er klitter, klitter og atter klitter.

– Og sol.

– Og masssser af tiid!

– Det var godt, vi gjorde det, Nina. Jeg var godt nok lidt i tvivl
10 med arbejdet, men ...

– Det kan da vente.

– Det er jo det, jeg siger, men inden var jeg lidt i tvivl.

– Mh ...

Niels slog ud med armene, så skjorten røg op.

15 – Men havde jeg vidst det, havde jeg da været gladere inden. Så havde jeg været ellevild, altså. Nu var jeg det så ikke. Men jeg ville virkelig have glædet mig, hvis jeg altså havde vidst det.

– Er det ikke altid sådan med dig? spurgte Nina.

– Hvad tænker du på?

20 – At du ikke kan forestille dig ting, før de sker ...

– Nå, jo.

Nina så mod øst, hvor solen fulgte sin bane.

– Prøv lige at mærke den sol! Den går lige igennem.

– Jeg mærker den.

De var ved Vesterhavet. Havde været der i snart ti dage.

– Og det bedste er. Ved du hvad det er, Niels?

5 – At vi er alene!

– Nemmerlig. Selv ungerne er afsat.

– Er det ikke næsten for luksuriøst?

– Hvorfor det, har vi ikke fortjent det?

10 – Jo, sagde Nina og trak en fletning ud af håret. – Det er jo nærmest år og dag siden.

De havde lånt nogle venners sommerhus med terrassevarmer og udsigt til fire graner og det hele. »I er også velkommen til at tømme vinreolen, bare I fylder den op, når I rejser.« Indtil videre havde de dog kun drukket et par flasker. De havde haft alt for travlt med hinanden og med at sove. Først kunne han ikke finde ud af, hvad det var, der gibbede i ham, så blev han klar over, at han faktisk overvejede at løbe om kap.

– Hvem kommer først hen til den båd?

– Hvilken en? Den orange?

20 – Nej, den hvide, råbte Niels og var allerede på vej.

Nina luntede fornærmet efter.

– Det er snyd ... jeg var ikke klar.

Niels satte farten ned og lod Nina overhale, og vips var sejren hendes.

25 – Jaaaaah, skreg Nina. Og sank om på bænken mellem bådene. Niels satte sig også ned. Han kunne se, Nina havde det eksistentielle blik på.

– Du, Niels?

– Ja.

30 – Tror du, vi skal være sammen altid?

– Ja, det tror jeg da, sagde han hurtigt.

– Men tror du det virkelig?

– Ja ... hvorfor skulle jeg ikke tro det?

Nina smilede og prøvede at se ligeglad ud, selvom hun var rørt

5 og gennemrørstrømsk.

– Fordi det er da en stor ting at tro på, at vi skal være sammen hele livet.

– Det ved jeg da ikke, sagde Niels og fik pludselig en klump i halsen. Han var ikke vant til at have tid til at sidde ned, mens han 10 sagde sådan noget, han plejede at sige det, mens han målte op eller sådan noget praktisk.

– Men ... hvad nu hvis jeg bliver syg, og du ikke gider det?

– For det første bliver du ikke syg, og for det andet gider jeg godt passe dig.

15 – Du gider det da ikke, når jeg har influenza.

– Nej, men det er, når du angler efter det. Det er noget andet.

– Ja ... nikkede Nina, – det er noget andet, det ved jeg godt.

Men alligevel. Det er en stor ting at ville være der for hinanden, altså at regne med, at man er der.

20 Niels nikkede.

– Jeg plejede faktisk også at sige nej.

– Hvornår?

– Når kærester spurgte mig om det samme.

– Sagde du så bare nej?

25 – Ja.

– Sådan »nej, jeg gider ikke spilde mit liv med dig«?! Sagde du det?

– Nej, jeg sagde det måske ikke så hårdt, men det var da tydeligt nok, når jeg ikke svarede.

30 – Hvem har du kendt så godt, at de spurgte om det?

- Helle ... sagde Niels.
– Helle?
– Ja, og Jytte.
– Har Jytte spurgt dig, om I skulle være sammen hele livet?!
5 – Ja ...
– Har Jytte sagt »skal det være os to altid, Niels«!?
– Ja, det har hun da.
– Hvornår var det?!
– I starten, sagde Niels og fnuldrede med noget sandfnulder
10 på sit ene bryst. – Altså, det er utroligt, hvad du forestiller dig med mig og mine eks. Selvfølgelig har de da også været glade for mig engang.
– Undskyld, jeg blev bare så forbløffet. Men var du og Jytte virkelig så tætte at I ...
15 – Ja, vi var meget forelskede, en overgang altså. Det var dengang i Trollhättan.
Nina lo.
– Dengang i Trollhättan, javel ja, så er jeg helt med.
Niels så lidt væk.
20 – Det er bare, fordi de har betydet noget.
– Det ved jeg da godt, sagde Nina.
– Altså, slet ikke så meget som dig, fortsatte Niels. – Vi har jo været sammen meget længere. De fylder bare.
– Jeg vil heller ikke bede dig lade være med at snakke om dine
25 gamle flammer.
Niels så på Nina med et bredt smil.
– Det er jo bare, fordi du aldrig snakker om dine.
– Der har ikke været så mange, sagde Nina.
– Årh jo, der har da så.
30 – Ja, men de har ikke betydet noget.

- Jo, de har.
– Men Niels, de har faktisk aldrig spurgt mig om det, ingen har faktisk spurgt mig, om vi skulle være sammen altid.
Ninas stemme dirrede.
5 – Og du har jo heller aldrig spurgt mig om det, vel?
– Nej, men ... begyndte Niels.
– Men det har du da ikke?
– Nej.
Niels vendte sig mod hende. Nina så helt ulykkelig ud. Men
10 det hørte med. Efter det store spørgsmål kom usikkerheden. Det gjorde den altid hos Nina.
– Ikke at det gør noget, for jeg har aldrig været i tvivl om, at du nok ville spørge mig, hvis jeg ikke spurgte. Tror du ikke?
– Jo, det ville jeg nok.
15 Ninas øjne var helt våde og røde nu.
– For du ville jo spørge mig, ikke, før eller siden ville du gøre det?
– Ja.
– For nogen skal jo spørge, ikke også? Ellers gi'r det jo overho-
20 vedet ingen mening at være her, vel, hvis vi bare cirkler rundt mellem hinanden uden nogensinde at vælge, vel? Det ville da være så meningsløst at bruge tiden på et menneske, der ingenting ville, når det kom til stykket. Tænk at være her uden at vælge, Niels? Tænk at være her ... uden ... at være sikker på, om det menneske
25 du holder om er her ... rigtigt.
Niels trak hende ind til sig.
– Men jeg er her jo, Nina, jeg er.
Nina snøftede. Og smilede så igen.
Så lagde hun sig ned og så op på ham. – Det er godt, vi elsker
30 hinanden, Niels. Det er jeg simpelthen så taknemmelig for, jeg er.

Han betragtede hendes brune hår, der klistrede til hendes kind. Et øjeblik var han helt opfyldt med varme. Han havde aldrig kendt en kvinde, der ville så meget. Så kom det til ham. Den underlige tanke han havde haft, siden han så det for første gang for små otte år siden.

– Har du lagt mærke til mørket mellem os?

– Hvad snakker du om, Niels?

Niels rystede på hovedet.

– Ikke noget. Jo. Når du ligger dér, ikke også, så er der et sted mellem os, hvor solen ikke kommer ned, selvom den skulle det.

– Og hvad betyder det?

– At der er et sted, hvor der er mørkt, hvor solen ikke kan komme ned.

– Og hvad betyder det i praksis, Niels? Det gir jo bare skygge, det er da fedt i den her hedebølge, klukkede Nina. – Det er da bare en skygge. Det kommer ved hvad som helst. Det er blandt andet derfor, vi har parasoller. Se, nu folder jeg f. eks. min arm, og prøv så at se der ... nu blev der mørkt der, kan du se det?

Niels gispede ved synet.

Nina lo og foldede sin maveskind.

– Uha uha, Niels.

Niels så væk. Det var tydelig, han ikke kunne li det.

– Hvad er der? Det er da bare skygge ... det er sådan, den fungerer, skyggen. Og se nu, sagde Nina og satte sig op. – Nu sidder

vi ved siden af hinanden, og se så, dér mellem os, kan du se det? Skygge. Det behøver jo ikke være verdens undergang, eller noget.

Niels trak på skuldrene. Men blev så helt alvorlig igen.

– Der er et mørke mellem os, Nina.

Nina lo.

– Der errr et mørke mellem os, Ninaaaa, karikerede hun.

– Kan du huske, dengang vi tog sol sammen, afbrød Niels hende. – Jeg så dig vitterlig ikke. Eller din ene halvdel, den var væk. Jeg var rædselsslagen! Jeg kan huske, jeg tænkte, hvis hun er borte, så er jeg her måske heller ikke. Eller hvis hun er væk, så kan jeg heller ikke findes.

Nina lo højt.

– Det var da, fordi vi lå i de der sandwichmodeller, hvor overdelen er helt mast ned! Jeg hader de modeller ... man får klaus.

Niels rystede på hovedet.

– Jeg ville sagtens have kunnet se dig, hvis du havde været der. Der var et mørke, Nina!

Nina daskede ham på skulderen.

– Hallo, sagde hun, – slap af, Niels. Lysstofrøret var gået, det var noget gammelt lort. Hvad andet kan man vente sig af et sola-

rium med navnet Allans Solsystem?

– Var lysstofrøret gået?

– Ja, Niels!

– Men jeg kunne for fanden ikke mærke dig! Du var ikke hel, Nina. Jeg måtte åbne døren og stå lidt, før jeg prøvede igen. Og først da kunne jeg mærke dig.

Nina rystede på hovedet og prøvede at smile, men det lykkedes ikke helt.

– Det er da relativt foruroligende, skat. Men tro mig, jeg er her.

– Jeg ved det godt, Nina. Og jeg er her også. Og vi sidder helt sikkert på en bænk ved Vesterhavet, for der er mange fluer. Men bare tanken, om at vi ikke er her ...

– Det har jeg aldrig tænkt på, mumlede Nina.

– Nu må du ikke le, sagde Niels. – Men du ved godt de ting, jeg laver i skuret, ikke?

– Jo, fuglekasserne til mejser. Nina lo. – Jeg har dig mistænkt for at smugdrikke, din sjuft. Du lugter også altid af pebermynte.

5 – Det er ikke fuglekasser. Det er lyskasser. Jeg kalder dem »Nina-vær-tydelig-kasser«. Det er sådan nogle kasser med et batteri og noget sølvpapir og så en pære, til at inddæmme mørket, du ved. Altså hvis det kommer for massivt, og jeg ikke kan se dig.

Nina lo.

– Din skøre skid.

Niels smilede ivrigt.

10 – Jeg sætter altid fire under sengen, når vi skal sove. Og to bag sofaen, når vi ser fjerner. Jeg har faktisk også en med nu, men den ligger oppe i sommerhuset. Med ekstra stærk pære, da jeg har hørt, der kan være mørkt på landet.

Nina så på ham.

15 – Er du virkelig så bange for at miste mig?

– Ja, sgu da, sagde Niels. – Det er måske lidt åndssvagt. Men alligevel.

– Synes du så, de virker?

– Hvad mener du?

20 – Ja, er jeg her mere tydeligt for dig med de der Nina-kasser?!
Niels nikkede.

– Du skulle se dig selv om natten, når jeg tænder dem. Klik, klik, klik!

– Så ligger jeg der som en landingsbane og sover?

25 – Ja ...

– Og er helt vildt tydelig?

– Det er du, ja.

– Du havde ikke sådan én dengang med Helle og Jytte, vel?

– Nej, er du tosset. Det er kommet efter dig. Det er først nu, jeg

30 har fået øje på mørket.

Nina så på ham. Nu var hendes øjne røde igen.

– Er du sikker?

– Ja, jeg havde ikke nogen Jytte-kasse. Bortset fra den til kon-
domer.